

gezocht in aanpassing van het regime van turbo-liquidatie. Denkbaar is dat een rechtspersoon slechts kan ophouden te bestaan indien niet alleen geen baten meer aanwezig zijn, maar ook geen lopende overeenkomsten — in het bijzonder arbeidsovereenkomsten — meer bestaan. Een dergelijke benadering zou beter aansluiten bij het gesloten ontslagstelsel, de rechtszekerheid voor werknemers vergroten en de uitvoeringspraktijk van het UWV vereenvoudigen.

mr. A.C.A.D. Bakker
advocaat bij RESOR

137

Overboeking door failliet aan zustervennootschap van door bank aan failliet betaald, maar voor zustervennootschap bestemd bedrag is niet paulianeus

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden zp
Leeuwarden
8 juli 2025, zaaknr. 200.342.238/01,
ECLI:NL:GHARL:2025:4787
(mr. Zandbergen, mr. Weening, mr. Goederee)
Noot prof. mr. B.A. Schuijling

Faillissementspauliana. Failliete vennootschap betaalt enkele maanden vóór faillissement aan zustervennootschap een van de bank ontvangen, maar voor zustervennootschap bestemd bedrag. Geen onverplichte rechtshandeling. Geen samenspanning ex art. 47 Fw tussen failliet en zustervennootschap. Verwijzing naar o.a. HR 5 september 1997, «JOR» 1997/102, m.nt. De Liagre Böhl en Faber (Ontvanger/Hamm q.q.); HR 20 november 1998, «JOR» 1999/19, m.nt. Faber (Verkerk/Tiethoff q.q.) en HR 19 oktober 2001, «JOR» 2001/269, m.nt. Faber (Diepstraten/Gilhuis q.q.).

[Fw art. 42, 47]

De curator beroept zich op art. 42 Fw: failliet had wel een schuld uit onverschuldigde betaling aan de bank, maar was niet verplicht aan Mevriet Vastgoed te betalen. De overboekingen werden ge-

daan om het geld uit het vermogen van failliet te trekken ("veilig te stellen"), teneinde te voorkomen dat een schuldeiser er beslag op zou leggen. Deze betalingen aan Mevriet Vastgoed waren onverschuldigd, en failliet had moeten weten dat haar schuldeisers daardoor werden benadeeld. Voor zover de curator doelt op benadeling van schuldeisers die door de transacties in hun beslagmogelijkheden werden gefrustreerd, is dat onterecht. Als de transacties niet hadden plaatsgehad en wel beslag was gelegd, dan zou dat beslag door het faillissement immers vervallen.

Voor zover wordt bedoeld op de frustratie van de belangen van die gezamenlijke faillissementscrediteuren, wordt de curator evenmin gevolgd. De bank had immers ten belope van de door failliet verrichte betalingen een direct opeisbare vordering uit onverschuldigde betaling op failliet. Daarnaast had Mevriet Vastgoed voor datzelfde bedrag een vordering op de bank. Dat was duidelijk voor de indirecte bestuurders van beide vennootschappen. Hun lezing van de gang van zaken is dat zij de fout van de bank hebben willen rechtzetten door het surplus naar de rechthebbende partij over te hevelen. Zo beschouwd, heeft failliet gekozen voor een praktische oplossing van het door de bank gecreëerde probleem: het gelijktijdig wegstrepen van twee vorderingen. Juridisch moet dat worden uitgelegd als de gelijktijdige betaling van de schuld van de bank aan Mevriet Vastgoed en (vooral) voldoening van de even grote eigen, opeisbare schuld van failliet aan de bank. Failliet heeft de betalingen dus niet onverplicht verricht. Op grond van art. 47 Fw kan de voldoening door de schuldenaar aan een opeisbare schuld onder meer worden vernietigd wanneer wordt aangetoond dat de betaling het gevolg was van overleg tussen de schuldenaar en de schuldeiser dat ten doel had de schuldeiser door die betaling boven andere schuldeisers te begunstigen (HR 24 maart 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1676 (Gispén q.q./IFN)). De vraag of van benadeling sprake is, moet worden beantwoord door de hypothetische situatie waarin de schuldeisers zouden hebben verkeerd zonder de gewraakte rechtshandeling te vergelijken met de situatie waarin zij feitelijk verkeren als die handeling onaangetast blijft (HR 23 december 1949, ECLI:NL:HR:1949:21 (Boendermaker c.s./Schopman) en HR 19 oktober 2001, «JOR» 2001/269, m.nt. Faber (Diepstraten/Gilhuis q.q.)). De enkele omstandigheid dat bij beide partijen wetenschap bestond van benadeling van overige

schuldeisers is in dit laatste geval niet voldoende (HR 20 november 1998, «JOR» 1999/19, m.nt. Faber (Verkerk/Tiethoff q.q.)). Aan de gestelde voorwaarden is alleen in geval van samenspanning voldaan. De curator doet een beroep op deze regeling. Hij gaat daarbij uit van samenspanning tussen failliet en Mevriet Vastgoed, en voert aan dat (1) alle activiteiten van failliet ten tijde van de betalingen al waren gestaakt en de activa waren verkocht, (2) de verkoopopbrengst niet volstond voor de betaling van alle crediteuren, (3) het faillissement voorzienbaar was en (4) failliet deze betalingen heeft verricht om te voorkomen dat beslag zou worden gelegd op de tegoeden die door de onverschuldigde betaling waren ontstaan. De conclusie kan niet worden getrokken dat onder de door de curator aangevoerde omstandigheden is voldaan aan de hiervoor genoemde vereisten voor paulianeuze samenspanning. Mevriet Vastgoed was immers geen schuldeiser van failliet. Dat was de bank. Daarop strandt het betoog van de curator al. Bovendien is op geen enkele manier onderbouwd dat het de bedoeling van failliet was om Mevriet Vastgoed met de betalingen te begunstigen ten opzichte van de schuldeisers van failliet. Zowel de bedoeling als het gevolg van de betalingen was immers slechts dat een opeisbare vordering van een van die schuldeisers erdoor werd voldaan, en onder de geschetste omstandigheden stond het failliet vrij om die schuld af te lossen. Zelfs een onmiskenbaar onverschuldigde betaling na faillissement moet in beginsel worden gerestorneerd (HR 5 september 1997, «JOR» 1997/102, m.nt. De Liagre Böhl en Faber (Ontvanger/Hamm q.q.)).

Mr. A, handelend in hoedanigheid van curator in het faillissement van Durisol Raalte BV, appellant,
advocaat: mr. S.J. Pennings,
tegen

1. Mevriet Vastgoed BV te Raalte,
 2. Mevriet BV te Raalte,
 3. B2R Management BV te Rotterdam,
 4. X Houdstermaatschappij BV,
 5. Y,
 6. Z,
- geïntimeerden,
advocaat: mr. J.M. Eringa.

(...; red.)

2. De kern van de zaak

2.1. Het gaat in deze zaak om de vraag of boekingen die Durisol enkele maanden voor haar faillissement op de rekening van een van haar groepsvennootschappen heeft gedaan door de curator kunnen worden vernietigd, of dat de curator althans een schadevordering op Mevriet c.s. heeft die op deze betalingen is gebaseerd. Dat geschil heeft de volgende feitelijke achtergrond.

2.2. [geïntimeerde6] en [geïntimeerde5] zijn bestuurders en enig aandeelhouders van respectievelijk B2R en [geïntimeerde4]. Deze vennootschappen zijn of waren op hun beurt bestuurders en aandeelhouders van Mevriet, Mevriet Vastgoed en (voorheen) van Durisol.

2.3. Rabobank Salland U.A. heeft op enig moment een kredietfaciliteit met een maximale debetstand van € 350.000.00 aan Durisol verleend. Tot zekerheid van betaling van onder meer deze vordering is op 26 juli 2016 een recht van hypotheek gevestigd met als onderpand het bedrijfsterrein met opstallen van Mevriet Vastgoed B.V.

2.4. Op 11 januari 2022 hebben onder meer Durisol en Mevriet Vastgoed de roerende en onroerende activa van hun ondernemingen verkocht. Daaronder vielen met name de met hypotheek bezwaarde bedrijfsterreinen en opstallen van Mevriet Vastgoed. Op dat moment beliep de debetstand van de rekening van Durisol € 56.837,93. Rabobank wilde dat bedrag na royement van de hypotheek op 1 februari 2022 aan Durisol overmaken en het restant aan Mevriet Vastgoed, maar maakte het gehele surplus van € 349.981,74 aan Durisol over (€ 350.000, verminderd met € 18,26 aan rente). [naam1] van Rabo heeft hierover het volgende geschreven: "Dit bedrag had Rabobank moet[en] doen toekomen aan Mevriet: zij was immers eigenaar, hypotheekgever en daardoor rechthebbende op de koopsom nadat de schuld van Durisol aan Rabobank was voldaan".

2.5. Enkele dagen later, Op 4 februari 2022, boekte Durisol € 275.000 op de rekening van Mevriet Vastgoed, en op 9 februari 2022 volgde een laatste overboeking van € 18.143,81 – steeds met de vermelding "Surplus afgelost bankkrediet Rabobank". In totaal heeft Durisol dus binnen ongeveer een week tijd aan Mevriet Vastgoed een bedrag betaald dat gelijk is aan het onverschuldigd aan haarzelf door Rabo betaalde en voor Mevriet Vastgoed bestemde bedrag. De laatste betaling is gedaan na overleg met Rabo, die geen bezwaar maakte tegen deze "rechtstreekse overboekingen".

Rabo heeft ook achteraf ingestemd met het standpunt van Durisol dat met de betalingen haar vordering uit onverschuldigde betaling op Durisol was afgelost. Enkele dagen na de laatste betaling heeft Rabo namelijk aan [geïntimeerde5] geschreven dat het klopt dat door verwerking van het roeyement het creditsaldo op de zakelijke rekening van Durisol aan Mevriet Vastgoed toebehoorde, en dat de overboekingen correct waren verwerkt.

2.6. Op 14 april 2022 heeft Durisol besloten eigen aangifte van faillissement te doen. Het faillissement is daarna op 2 mei 2022 uitgesproken.

2.7. De curator vordert nu van alle gedaagden (hoofdelijk) betaling van het door Rabo aan Durisol betaalde, en door die vennootschap aan Mevriet Vastgoed doorbetaalde bedrag van € 293.143,81, vermeerderd met rente en kosten. De rechtbank heeft deze vorderingen afgewezen. De bedoeling van het hoger beroep is dat alsnog toewijzing volgt.

3. Het oordeel van het hof

Inleiding

3.1. Het hof zal oordelen dat de bestreden beslissing in stand blijft. Dat wordt hierna uitgelegd. De bezwaren (grieven) zullen daarbij thematisch worden behandeld.

Is sprake van een onverplichte betaling aan Mevriet Vastgoed als bedoeld in artikel 42 Fw of van een onverschuldigde betaling (artikel 6:203 BW)?

3.2. Artikel 42 Fw biedt de curator de mogelijkheid rechtshandelingen te vernietigen als de gefailleerde schuldenaar die onverplicht heeft verricht, en de schuldenaar bij het verrichten van de rechtshandeling had moeten weten of behoren te weten dat benadeling van schuldeisers daarvan het gevolg zou zijn. De curator beroept zich op deze bepaling: Durisol had wel een schuld uit onverschuldigde betaling aan Rabo, maar was niet verplicht aan Mevriet Vastgoed te betalen. De overboekingen werden gedaan om het geld uit het vermogen van Durisol te trekken ("veilig te stellen"), teneinde te voorkomen dat een schuldeiser er beslag op zou leggen. Deze betalingen aan Mevriet Vastgoed waren onverschuldigd, en Durisol had moeten weten dat haar schuldeisers daardoor werden benadeeld.

3.3. Voor zover de curator doelt op benadeling van schuldeisers die door de transacties in hun beslagmogelijkheden werden gefrustreerd, is dat

onterecht. Als de transacties niet hadden plaatsgehad en wel beslag was gelegd, dan zou dat beslag door het faillissement immers vervallen en zouden deze schuldeisers zich ook in de rij bij de andere schuldeisers moeten voegen. Het is bovendien niet de taak van de curator de belangen van een individuele schuldeiser te vertegenwoordigen, maar die van de gezamenlijke faillissements-crediteuren.

3.4. Voor zover wordt bedoeld op de frustratie van de belangen van die gezamenlijke faillissements-crediteuren, volgt het hof de curator evenmin. Rabo had immers ten belope van de door Durisol verrichte betalingen een direct opeisbare vordering uit onverschuldigde betaling op Durisol. Daarnaast had Mevriet Vastgoed voor datzelfde bedrag een vordering op Rabo. Dat was duidelijk voor de indirecte bestuurders van beide vennootschappen. Hun lezing van de gang van zaken is, dat zij de fout van Rabo hebben willen rechtzetten door het surplus naar de rechthebbende partij over te hevelen¹. Die uitleg komt het hof aanneemelijk voor, omdat deze in overeenstemming is met de omschrijving die bij de betalingen is gegeven ("Surplus afgelost bankkrediet Rabobank") en het overleg met Rabo dat aan de laatste tranche is voorafgegaan. Zo beschouwd, heeft Durisol gekozen voor een praktische oplossing van het door Rabo gecreëerde probleem: het gelijktijdig wegstrepen van twee vorderingen. Juridisch moet dat worden uitgelegd als de gelijktijdige betaling van de schuld van Rabo aan Mevriet Vastgoed en (vooral) voldoening van de even grote eigen, opeisbare schuld van Durisol aan Rabo. Hoewel Rabo hier ten tijde van de eerste betalingen van in totaal € 250.000 nog niet mee had ingestemd, heeft de bank de betaling van de schuld van Durisol aan haar wel meteen bekrachtigd. Dat blijkt uit het op 9 februari gevoerde overleg, de mededeling dat met deze gang van zaken de overboekingen correct waren verwerkt en het feit dat Rabo nadien geen verificatievordering in het faillissement van Durisol heeft ingediend. Bovendien is niet gesteld of gebleken dat Mevriet Vastgoed nog pretendeert voor het genoemde bedrag een vordering op Rabo te hebben.

3.5. Durisol heeft de betalingen dus niet onverplicht verricht. Aan die conclusie staat niet in de

1 Zie voor een enigszins vergelijkbare casus Hof Arnhem, ECLI:NL:GHEE:2007:BB3627.

weg dat de adviseur van Mevriet c.s., Bredewoud, heeft opgemerkt dat het ontstane surplus op deze manier bij Mevriet vastgoed werd “veiliggesteld” om te voorkomen dat het door beslaglegging niet mogelijk zou zijn de voorgenomen correctie van de door Rabo gemaakte fout uit te voeren. Met die formulering kan in de door Mevriet c.s. gegeven lezing immers slechts zijn bedoeld dat de voorgenomen oplossing niet door beslaglegging kon worden gefrustreerd – en niet dat Durisol onverplicht een betaling aan haar zustervennootschap deed. Voor dat laatste biedt het dossier (in weerwil van al het voorgaande) ook geen enkel aanknopingspunt.

3.6. Een en ander betekent dat het standpunt dat Durisol zonder rechtsgrond (lees ook: onverschuldigd) aan Mevriet Vastgoed heeft betaald, geen steun vindt in de feiten of in wat verder is aangevoerd: de curator heeft geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht die – indien ze vast zouden komen te staan – tot een andere conclusie zouden kunnen leiden. Voor bewijsvoering ziet het hof om die reden geen ruimte.

Is sprake van samenspanning (artikel 47 Fw) of onrechtmatig handelen (artikel 6:162 BW)?

3.7. Op grond van artikel 47 Fw kan de voldoening door de schuldenaar aan een opeisbare schuld onder meer worden vernietigd wanneer wordt aangetoond dat de betaling het gevolg was van overleg tussen de schuldenaar en de schuldeiser dat ten doel had de schuldeiser door die betaling boven andere schuldeisers te begunstigen². De vraag of van benadeling sprake is, moet worden beantwoord door de hypothetische situatie waarin de schuldeisers zouden hebben verkeerd zonder de gewraakte rechtshandeling te vergelijken met de situatie waarin zij feitelijk verkeren als die handeling onaangetast blijft³. De enkele omstandigheid dat bij beide partijen wetenschap bestond van benadeling van overige schuldeisers is in dit laatste geval niet voldoende⁴. Aan de gestel-

de voorwaarden is alleen in geval van samenspanning voldaan.

3.8. De curator doet een beroep op deze regeling voor het geval het hof van oordeel zou zijn dat met de betalingen de vordering van Rabo op Mevriet Vastgoed is voldaan. Hij gaat daarbij uit van samenspanning tussen Durisol en Mevriet Vastgoed, en voert aan dat (1) alle activiteiten van Durisol ten tijde van de betalingen al waren gestaakt en de activa waren verkocht, (2) de verkoopopbrengst niet volstond voor de betaling van alle crediteuren (de voorlopig erkende crediteurenlast beloopt € 2.524,52,08, bij een boedelsaldo van € 15.241,22), (3) het faillissement voorzienbaar was en (4) Durisol deze betalingen heeft verricht om te voorkomen dat beslag zou worden gelegd op de tegoeden die door de onverschuldigde betaling waren ontstaan.

3.9. Het hof kan niet de conclusie trekken dat onder de door de curator aangevoerde omstandigheden is voldaan aan de hiervoor genoemde vereisten voor paulianeuze samenspanning. Mevriet Vastgoed was immers geen schuldeiser van Durisol. Dat was Rabo. Daarop strandt het betoog van de curator al. Bovendien is op geen enkele manier onderbouwd dat het de bedoeling van Durisol was om Mevriet Vastgoed met de betalingen te begunstigen ten opzichte van de schuldeisers van Durisol. Zowel de bedoeling als het gevolg van de betalingen was immers slechts dat een opeisbare vordering van een van die schuldeisers erdoor werd voldaan, en onder de geschetste omstandigheden stond het Durisol vrij om die schuld af te lossen. Het hof wijst er wat dat aangaat op dat zelfs een onmiskenbaar onverschuldigde betaling *na* faillissement in beginsel moet worden geres-torneerd⁵.

3.10. Gelet op alles wat hiervoor is overwogen, kan er evenmin van worden uitgegaan dat Mevriet c.s. onrechtmatig hebben gehandeld, zoals de curator ook nog heeft aangevoerd.

De conclusie

3.11. Het hoger beroep slaagt niet. Omdat de curator in het ongelijk zal worden gesteld, zal het hof hem tot betaling van de proceskosten in hoger beroep veroordelen. Onder die kosten vallen ook

2 HR 24 maart 1995, NJ 1995, 628 m.nt. PvS (Gispen q.q./IFN).

3 HR Boendermaker c.s./Schopman (HR 23 december 1949, NJ 1950, 262) en HR Diepstraten/Gilhuis q.q. (HR 19 oktober 2001, NJ 2001, 654; «JOR» 2001/269 (m.nt. Faber; red.).

4 Zie HR 20 november 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2784 («JOR» 1999/19, m.nt. Faber; red.) NJ 1999/611 (Verkerk Varkenshandel/Tiethoff q.q.)

5 ECLI:NL:HR:1997:ZC2419 (HR 5 september 1997, «JOR» 1997/102, m.nt. De Liagre Böhl en Faber; red.) (Ontvanger/Hamm)

de nakosten die nodig zijn voor de betekening van de uitspraak en de wettelijke rente daarover. De rente is verschuldigd vanaf veertien dagen na die betekening.⁶

4. De beslissing

Het hof:

bekrachtigt het vonnis van de rechtbank Overijssel, locatie Zwolle van 3 april 2024;

veroordeelt de curator tot betaling van de volgende proceskosten van Mevriet c.s.:

(...; *red.*)

bepaalt dat al deze kosten moeten worden betaald binnen 14 dagen na vandaag. Als niet op tijd wordt betaald, dan worden die kosten verhoogd met de wettelijke rente;

verklaart de proceskostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad;

wijst af wat verder is gevorderd.

NOOT

1. De curator vorderde in deze zaak tevergeefs de vernietiging van een kort vóór faillissement verrichte afgekorte betaling aan een zustervennootschap.

2. Van een afgekorte betaling is sprake wanneer schuldenaar A met instemming van zijn schuldeiser B betaalt aan B's schuldeiser C, waardoor de schulden A-B en B-C tot hun gemeenschappelijk beloop tenietgaan. Vgl. Asser/Sieburgh 6-IV 2023/433. Een dergelijke betaling in het zicht van faillissement kan paulianus zijn. Bij de beoordeling van de pauliana is mede beslissend welke eigen schuld de schuldenaar voldoet: bij een afgekorte betaling is dat per definitie een schuld aan een andere persoon dan de ontvanger.

3. Indien B in het voorbeeld failliet gaat, kan de curator onder omstandigheden C aanspreken op grond van art. 42 e.v. Fw, ook al heeft A feitelijk betaald. Dit volgt uit HR 18 januari 2008, «JOR» 2008/83, m.nt. Spinath (*Slijm/Brouwer*), waarin is aanvaard dat een dergelijke betaling kan gelden als een rechtshandeling van de schuldenaar in de zin van de faillissementspauliana. Dat een "derde" de betaling feitelijk verricht, doet daaraan niet af. Na vernietiging dient ontvanger C de ontvangen gelden terug te geven aan de boedel van

B, zonder dat betaler A wordt geraakt door de vernietiging van de voldoening B-C. Na de vernietiging heeft A dus nog wel steeds zijn schuld aan B voldaan. Zie ook Hof 's-Hertogenbosch 1 oktober 2019, «JOR» 2020/66, m.nt. Schuijling (onder 4).

4. Het geval in deze zaak wijkt hiervan af: niet B, maar betaler A (Durisol) faillieert. Kort vóór faillissement ontving Durisol van Rabobank Salland een aanzienlijke betaling in verband met de verkoop van een met hypotheek bezwaard registergoed door zustervennootschap Mevriet Vastgoed. De precieze gang van zaken blijkt niet uit het arrest, maar kennelijk is bij royement van de hypotheek het gesecureerde bedrag bij de bank terechtgekomen. De bank was van plan daarmee het bedrag ter hoogte van de debetstand van Durisol (€ 56.873,93) aan Durisol te voldoen en het restant (€ 293.143,81) aan Mevriet Vastgoed. Per abuis maakte de bank het gehele bedrag (€ 349.981,74) over aan Durisol. Na ontdekking van de fout boekte Durisol – in twee tranches – het voor Mevriet Vastgoed bestemde bedrag door aan Mevriet Vastgoed, onder vermelding van "Surplus afgelost bankkrediet Rabobank". De tweede betaling vond plaats in overleg met de bank; met de eerste stemde de bank nadien in. Enkele maanden later volgde het faillissement van Durisol. De curator vordert nu van Mevriet Vastgoed terugbetaling van het door Durisol aan Mevriet Vastgoed doorbetaalde bedrag van € 293.143,81, stellende dat die betaling onverschuldigd dan wel paulianus was. De vordering van de curator werd door de rechtbank afgewezen en wordt nu ook door het hof afgewezen.

5. Het hof kwalificeert de doorbetaling als een afgekorte betaling: met de betaling door Durisol aan Mevriet Vastgoed werden zowel de schuld van de bank aan Mevriet Vastgoed (tot afdracht van de overwaarde) als de daarmee corresponderende schuld van Durisol aan de bank uit onverschuldigde betaling voldaan. Daarmee bestond een rechtsgrond voor de betaling, zodat van een onverschuldigde betaling (art. 6:203 BW) geen sprake is. Evenmin is voldaan aan de vereisten van art. 42 Fw: de betaling strekte tot voldoening van een opeisbare schuld van Durisol aan de bank en was dus niet onverplicht.

6. Ook het beroep op art. 47 Fw faalt. Nu de betaling was verricht vóórdat het verzoek tot faillietverklaring van Durisol aanhangig was, is voor toepassing van die bepaling vereist dat sprake is

⁶ HR 10 juni 2022, ECLI:NL:HR:2022:853.

van samenspanning tussen schuldenaar en de schuldeiser wiens opeisbare vordering wordt voldaan. In dit geval was die schuldeiser de bank, en niet Mevriet Vastgoed. Nu van samenspanning tussen Durisol en de bank niet is gebleken, strandt ook deze grondslag.

7. De zaak illustreert dat bij afgekorte betalingen niet de feitelijke geldstroom, maar de juridische toerekening van de voldoening beslissend is voor de toepassing van de faillissementspauliana.

prof. mr. B.A. Schuijling

138

Geen overschrijding van redelijke termijn voor afwikkeling van faillissement

Rechtbank Midden-Nederland
2 december 2025, zaaknr. F.16/23/427,
ECLI:NL:RBMNE:2025:7077
(mr. Neijt)
Noot mr. J.B.A. Jansen

Afwijzing verzoek om duidelijkheid over de termijn van faillissementsafwikkeling. Redelijke termijn voor de afwikkeling van een faillissement is niet overschreden.

[Fw art. 69; EVRM art. 6]

In art. 6 EVRM is bepaald dat elke procedure binnen een redelijke termijn moet worden behandeld. Uit deze bepaling volgt dat de rechter-commissaris erop moet toezien dat de afwikkeling van een faillissement met de nodige spoed wordt voortgezet. De vraag of de redelijke termijn voor behandeling van een faillissement is overschreden, moet worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval. Het faillissement loopt nu 25 maanden. Bij behandeling van een persoonlijk faillissement wordt gestreefd naar een afwikkeling binnen achttien maanden. Dit is geen "harde termijn," omdat er steeds omstandigheden kunnen zijn die veroorzaken dat een faillissement langer loopt. Er zijn twee redenen waarom het faillissement nog loopt. De eerste reden is dat failliet in het begin van het faillis-

sement niet (een deel van) zijn inkomsten aan de boedel heeft afgedragen. Hij is deze achterstand nog aan het inlopen. Zolang het restant van deze achterstand niet door de boedel is ontvangen, zal het faillissement niet kunnen worden afgewikkeld. De tweede reden is dat de curator probeert een vordering op A te incasseren. A beroept zich op verrekening c.q. opschorting. De curator stelt zich op het standpunt dat A alleen kan opschorten als de Belastingdienst een beroep zou doen op zogenaamde keten- c.q. inlenersaansprakelijkheid. Het onderzoek van de Belastingdienst loopt nog. De conclusie is op dit moment dat de redelijke termijn voor behandeling van het faillissement niet is overschreden. Het verzoek wordt dus afgewezen.

X,
verzoeker.

Geachte heer (...; red.),

Hiermee bericht ik u naar aanleiding van uw brief van 7 november 2025. Deze brief heb ik aange-merkt als verzoek op grond van artikel 69 van de Faillissementswet ("Fw"). De curator heeft op 1 december 2025 op uw verzoek gereageerd.

U vraagt om duidelijkheid over de termijn van afwikkeling van uw faillissement. De curator heeft in zijn reactie aangegeven dat een achterstand van € 2.300,- in aflossingen aan de boedel nog moet worden ingelopen. Verder loopt in dit faillissement nog een onderzoek naar uw administratie door de Belastingdienst in verband met de inning van een vordering op [bedrijf].

De redelijke termijn voor behandeling van uw faillissement is niet overschreden

In artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) is een bepaald dat elke procedure binnen een redelijke termijn moet worden behandeld. In het kader van een faillissementsprocedure volgt uit deze bepaling dat de rechter-commissaris erop moet toezien dat de afwikkeling van een faillissement met de nodige spoed wordt voortgezet. De vraag of de redelijke termijn voor behandeling van een faillissement is overschreden, moet worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval. Het gaat dan bijvoorbeeld om de complexiteit van het faillissement, het gedrag van de betrokkenen, de belangen van de boedel en uw belangen als schul-